

та опрацьовує звернення про надання БВПД та передає пакет документів для прийняття рішення до місцевого центру).

Загалом сьогодні можна говорити про завершення формування вертикальної структури системи безоплатної правової допомоги в Україні і зміщувати акценти на так звагу «горизонтальну» площину розвитку, що вбачається у децентралізації управлінських та фінансово-господарських повноважень та розширенні категорій осіб, що мають право на безоплатну вторинну правову допомогу.

Література

1. Про утворення Координаційного центру з надання правової допомоги та ліквідацію Центру правової реформи і законопроектних робіт при Міністерстві юстиції: Постанова Кабінету Міністрів України від 6 червня 2012 р. №504 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/504-2012-%D0%BF>.

2. Про безоплатну правову допомогу: Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3460-17>.

УДК 342.9(043.2)

Комірчий П.О., к.ю.н., доцент,

Самойленко О.Г., студент,

Національна академія внутрішніх справ, м. Київ, Україна

ІНФОРМАЦІЙНІ ВІДНОСИНИ – СУТНІСТЬ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Проблеми формування інформаційних відносин в Україні мають багато загального з аналогічними процесами в інших країнах світу. Це пояснюється швидким поширенням новітніх інформаційних телекомунікаційних технологій, глобалізацією світових інформаційно-технологічних ринків.

За останні роки досягнутий суттєвий прогрес у розвитку телекомунікацій, інформатизації державних і комерційних організацій, інформаційного законодавства. Цей прогрес дозволяє говорити про своєчасність переходу від політики, що спрямована на розвиток окремих галузей інформаційної індустрії – зв'язку, комп'ютерного, інформаційного, аудіовізуального ринків, до формування загальної стратегії входження країни до інформаційного суспільства, в якій на перший план виходять соціальні потреби, особистість.

Поряд з позитивними наслідками становлення інформаційних відносин існує і ряд негативних аспектів: протизаконний збір і використання інформації, несанкціонований доступ до інформаційних ресурсів, незаконне копіювання інформації в електронних системах,

викрадення інформації з бібліотек, архівів, банків та баз даних, порушення технологій обробки інформації, запуск програм-вірусів, знищення та модифікація даних у інформаційних системах, перехоплення інформації в технічних каналах її витоку, маніпулювання суспільною та індивідуальною свідомістю тощо. Це лише деякі з інформаційних правопорушень, перелік яких доволі активно змінюється та розширюється.

Необхідно враховувати те, що інформаційні правопорушення здебільшого мають транснаціональний характер, мінімізація їх шкідливих наслідків потребує серйозної міжнародної співпраці між країнами в межах правового регулювання. Саме тому лівова частка інформаційного законодавства ґрунтується на європейських стандартах, загальновизнаних міжнародних інформаційних нормативно-правових актах, правових документах, що ухвалюються впливовими регіональними та глобальними правоохоронними організаціями.

При втіленні механізмів регулювання публічно-правових відносин виникає потреба їх урегулювання з урахуванням необхідності визначення правил поведінки людей, співвідношення їхніх потреб та інтересів з потребами та інтересами окремих соціальних корпорацій, суспільства, держави, міжнародного співтовариства. У зв'язку з цим з'явилася така категорія, як «правове регулювання інформаційних відносин».

Правове регулювання інформаційних відносин – це діяльність державних органів, відповідних суб'єктів суспільних відносин щодо формування комплексу юридичних норм, правил поведінки, прав і обов'язків учасників у сфері інформатизації.

В Україні на законодавчому рівні поряд із Конституцією та відповідними провідними галузевими кодексами (Цивільним, Цивільно-процесуальним, Кримінальним, Кримінально-процесуальним, Кодексом законів про працю, Кодексом про адміністративні правопорушення) прийняті і приймаються Верховною Радою кодекси щодо інших галузей законодавства, а також спеціальні закони щодо регулювання суспільних відносин в окремих галузях.

Спеціальні закони є реакцією держави щодо необхідності урегулювання та управління нею окремими новими сферами суспільної діяльності. Це знайшло відображення і в регулюванні такої сфери державного управління, як суспільні інформаційні відносини при інформатизації.

На стан удосконалення інформаційних відносин також позитивно вплинуло ухвалення й інших нормативно-правових актів: Законів України «Про доступ до публічної інформації», «Про захист персональних даних», Указу Президента України «Про Стратегію національної безпеки України», Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні» тощо.

До найважливіших проблем правового регулювання інформаційно-аналітичного забезпечення державного управління в умовах інформатизації належить захист конституційного ладу як основи реалізації інтересів особи, суспільства, держави від будь-яких посягань, в тому числі й у сфері інформаційної безпеки.

При цьому виникає потреба урегулювання суспільних відносин з урахуванням необхідності визначення правил поведінки людей, співвідношення їхніх потреб та інтересів з потребами та інтересами окремих соціальних корпорацій, суспільства, держави, міжнародного співтовариства.

Література

1. Демський Є., відп. ред. С. Павлюк. Правове регулювання інформаційної діяльності в Україні. – Юрінком, 2001. – 688 с.
2. Ліпкан В.А., Максименко Ю.Є., Желіховський В.М. Інформаційна безпека України в умовах євроінтеграції: навч. посібн. – К.: КНТ, 2006. – 280 с.
3. Цимбалюк В.С., Гавловський В.Д. Інформаційне право. Навч.-метод. комплекс для підгот. фахівців за спец. правознавство. – К.: ІЕУГП, 1999.
4. Цимбалюк В.С. Проблеми латентності комп'ютерної злочинності // Правове, нормативне та метрологічне забезпечення системи захисту інформації.
5. Ярочкин В.И. Информационная безопасность: учеб. пособие. – М.: Междунар. отношения, 2000.

УДК 342.9(043.2)

Кушинська Л.А., к.і.н., доцент,
КНУТКТ імені І.К. Карпенка-Карого, м. Київ, Україна

КОЛІЗІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСВІДОМОСТІ ТА НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ПЕРЕД ВИКЛИКАМИ СУЧАСНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

В сучасну інформаційну епоху країни переживають трансформації, котрі є перевіркою їх конкурентності та здатності відповісти на нові виклики. В цьому поступі очевидними є однакові вимоги до всіх політичних гравців, байдуже до їх політико-правового чи історико-культурного минулого. Динаміка сучасності вимагає бути менеджером, котрий бере на себе відповідальність й діє на упередження. Вітчизняна правосвідомість лишається правосвідомістю виконавця, від якого вимагається чітко слідувати інструкції, виконуючи наказ і ця практика стосується як звичайних громадян, так і службових осіб.

Національне законодавство, кодифікація якого тривала з кінця минулого століття, намагалось врахувати реалії ринкових відносин. Однак, такі прорвавши штучну греблю командо-адміністративної системи,